

Arrest

nr. 81 733 van 25 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, V.B., luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine, bent geboren op 27 november 1977 te Nizjnië Achaluki (Ingoesjetie).

U bracht soms met uw neef A. (...) en uw kennis R.T. (...) voeding naar strijders in de bergen.

In 2000, 2001 of 2002 werd u opgepakt door mensen van de ROVD of GOVD toen u met R.T. (...) en twee kennissen van R. (...) (A. (...) en S. (...)) in de auto zat. U werd vastgehouden bij de GOVD in Nazran. U werd ondervraagd over uw eventuele deelname aan militaire activiteiten en de reden waarom u met die personen in de auto zat. Na zeven dagen werden jullie vrijgekocht door kennissen of familieleden van R. (...). Na uw vrijlating begon u onder te duiken op verschillende adressen.

In 2003 of 2004 werden de broers R. (...) en A.T. (...) en uw neef A.B. (...) op dezelfde dag bij hen thuis vermoord.

U en uw echtgenote, A.K. (...) (O.V.6.479.369), dienden op 27 december 2005 in Polen een asielaanvraag in.

Op 27 februari 2007 werd u, uw vrouw en uw minderjarige zoon door Polen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uw echtgenote diende op 15 mei 2008 nogmaals een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten.

Op 28 mei 2008 werd voor uw echtgenote en minderjarige zoon door Polen de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

U besloot Polen te verlaten, samen met uw gezin.

Op 26 augustus 2009 dienden u en uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hierna werd een overnameverzoek ingediend bij de Poolse autoriteiten.

Op 5 oktober 2009 stemden de Poolse autoriteiten in met dit overnameverzoek. Op 28 januari 2010 werd u een bijlage 26 quater betekend.

U keerde echter niet terug naar Polen.

U vertrok vanuit België naar Oostenrijk waar u en uw echtgenote een asielaanvraag indienden.

Na een verblijf van 3 maanden werden u en uw gezin vanuit Oostenrijk gerepatrieerd naar Polen. U verbleef ongeveer 2 weken bij uw schoonzus.

Vervolgens reisden u en uw gezin naar Duitsland. U verbleef daar ongeveer 2 weken bij uw schoonbroer.

U noch uw vrouw diende een asielaanvraag in bij de Duitse autoriteiten.

U reisde vanuit Duitsland naar Frankrijk, waar u en uw vrouw een asielaanvraag indienden. Vanuit Frankrijk werd er een overnameverzoek ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Op 22 september 2010 werden u en uw gezin vanuit Frankrijk naar België teruggeleid.

Op 23 september 2010 dienden u en uw echtgenote A.K. (...) (O.V.6.479.369) een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 maart 2011 besloot ik tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 mei 2011 werd deze beslissing ingetrokken.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de Belgische autoriteiten volgende originele documenten voor: uw internationaal paspoort, uw binnenlands Russisch paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon A. (...) en twee brieven."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, V.B., luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Ingoesjetië problemen heeft met de politie. Deze problemen ontstonden nadat u en een aantal kennissen werden opgepakt en zeven dagen werden vastgehouden.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Ten eerste wordt uw verklaarde vrees ten aanzien van uw autoriteiten sterk ondermijnd door de démarches die zowel u als uw vrouw vlak voor uw vertrek uit uw land vrijwillig ondernamen om bij diezelfde autoriteiten allerlei officiële documenten te verkrijgen.

Zo is het opvallend dat u nog kort voor uw vertrek uit uw land van herkomst niettemin een internationaal paspoort van de autoriteiten zou verkregen hebben.

U verklaarde dat u uw internationaal paspoort voor uw vertrek naar Polen verkreeg. U stelde dat u hiervoor betaalde (CGVS 28/02/2011, p. 9).

Volgens de informatie op uw internationaal paspoort verkreeg u dit document op 27 oktober 2005, dus twee maanden voor uw vertrek naar Polen (CGVS 28/02/2011, p. 5). Volgens de informatie op het internationaal paspoort van uw vrouw, bleek zij dit document pas op 15 december 2005, dus enkele dagen voor jullie vertrek uit de Russische Federatie, verkregen te hebben.

Het feit dat jullie zo kort voor jullie vertrek naar Polen nog een internationaal paspoort van de autoriteiten verkregen, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die jullie tegenover de autoriteiten zouden gekend hebben.

Volgens de informatie op haar Russisch binnenlands paspoort verkreeg uw vrouw dit document op 16 juni 2005. Verder bleek dat uw vrouw haar registratieadres in juli 2005 liet wijzigen bij de autoriteiten (zie pagina 5 Russisch binnenlands paspoort vrouw).

Tevens bleek dat jullie jullie huwelijk op 18 maart 2005 officieel lieten registreren bij de autoriteiten.

Het feit dat jullie zo kort voor jullie vertrek naar Polen jullie huwelijk lieten registreren, en dat uw vrouw nog een Russisch binnenlands paspoort verkreeg en haar registratieadres liet wijzigen, doet eveneens ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die jullie tegenover de autoriteiten zouden gekend hebben.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Voorts legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het internationaal paspoort van uw vrouw.

U stelde dat uw vrouw een internationaal paspoort had voor het vertrek. U verklaarde dat u dit document scheurde na een ruzie (CGVS 28/2/2011, p. 10). Uw vrouw verklaarde echter dat jullie zoon A. haar internationaal paspoort in Polen in een kachel gooide (CGVS vrouw 28/2/2011, p. 10).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde uw vrouw dat ze het niet wist en dat u misschien het paspoort verscheurde, maar dat zij het op die manier uitgelegd kreeg (CGVS vrouw 28/2/2011, p. 11).

Hierdoor wordt deze tegenstrijdigheid niet opgeheven.

Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde uw vrouw dan weer dat u haar internationaal paspoort verscheurde (CGVS vrouw 13/12/2011, p. 8).

Door deze tegenstrijdige verklaringen ontstaat het vermoeden dat uw vrouw haar Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop ze uit uw land vertrokken is of een eventuele terugkeer naar uw land (CGVS 13/12/2011, p. 10), verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder uitgehold.

Tijdens haar gehoor verklaarde uw vrouw trouwens dat ze over haar Pools reispaspoort zou beschikken. Ze ging ermee akkoord om dit document aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS vrouw 28/2/2011, p. 10). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen.

Met betrekking tot uw internationaal paspoort verklaarde u dat u dit document voor uw vertrek naar Polen verkreeg en hiervoor betaalde. U stelde dat u uw internationaal paspoort niet persoonlijk afhaalde maar naar een bemiddelaar ging (CGVS 28/2/2011, p. 9).

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat uw internationaal paspoort naar u werd gebracht.

Hierna verklaarde u dat u het niet meer goed wist (CGVS 13/12/2011, p. 10).

Ook uw vrouw verklaarde dat ze haar internationaal paspoort niet zelf afhaalde maar dat een mevrouw de paspoorten persoonlijk naar jullie bracht (CGVS vrouw 28/2/2011, p. 10).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt echter dat een internationaal paspoort in de Russische Federatie persoonlijk moet worden afgehaald.

Deze omstandigheid doet verdere twijfel rijzen over de gegrondheid van de vervolgingsvrees die jullie tegenover de autoriteiten zouden gekend hebben.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt bovendien dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd.

Mocht u in de Russische Federatie gezocht worden (CGVS 13/12/2011, p. 10), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Ten tweede blijkt dat de periode tussen uw laatste problemen in de Russische Federatie en uw vlucht naar Polen opvallend lang was.

U verklaarde dat u in 2000, 2001 of 2002 werd gearresteerd. U weet niet meer precies wanneer u werd opgepakt maar het was voor de geboorte van uw zoon in maart 2003 (CGVS 13/12/2011, p. 5 en 7). U stelde dat R. (...) en A.T. (...) en uw neef A.B. (...) in 2003 of 2004 werden vermoord. U verklaarde dat u hierdoor bang was, onderdook en u zich nadien genoodzaakt zag om te vluchten (CGVS 13/12/2011, p. 9).

Pas eind 2005 verlieten jullie echter de Russische Federatie en dienden een asielaanvraag in in Polen (CGVS 28/2/2011, p. 5).

U verklaarde deze lange wachtperiode door het feit dat u nog centen moest verzamelen, paspoorten nodig had en onderdook (CGVS 13/12/2011, p. 11).

Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet echter ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Ten derde bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo stelde u dat er na uw vrijlating nog politiemensen naar uw ouderlijk huis kwamen. U wist echter niet hoe vaak ze kwamen en of het altijd dezelfde persoon was die langs kwam (CGVS 13/12/2011, p. 10). Verder stelde u dat u dikwijls met uw neef A. (...) en uw vriend R. (...) voeding naar Tsjetsjeense strijders in de bergen in Ingoesjetië bracht. U wist echter niet hoe deze strijders heetten, wie hun hoofd was en wat die Tsjetsjeense strijders in Ingoesjetië precies deden. U verklaarde dat u ook geen informatie over deze strijders vroeg (CGVS 13/12/2011, p. 8).

Het is opvallend dat u hierover niet meer informatie kan geven, temeer aangezien het brengen van voedsel naar rebellen als een potentieel risicovolle activiteit kan aanzien worden.

Het is bovendien opmerkelijk dat u volstrekt geen informatie heeft over de huidige situatie van de twee andere mensen (A. (...) en S. (...)) die samen met u in de auto werden aangehouden.

U stelde dat u deze twee mensen nooit meer zag. U verklaarde dat u zelfs niet probeerde om naar de twee personen te informeren (CGVS 13/12/2011, p. 9).

Aangezien deze arrestatie het belangrijkste probleem was dat u zelf met de autoriteiten in uw land van herkomst kende, is het opvallend dat u geen interesse toont voor wat er met de andere twee gearresteerde personen verder gebeurde, temeer aangezien u na uw arrestatie nog enkele jaren in uw land van herkomst bleef wonen. Bovendien bleek dat u met S. (...) samen in een ruimte opgesloten zat bij uw arrestatie, waardoor ik kan verwachten dat u toch enigszins geïnteresseerd zou zijn in zijn verdere lot (CGVS 13/12/2011, p. 6).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten vierde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben (CGVS 13/12/2011, p. 7, 11).

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

Zo stelde u dat R. (...) en A.T. (...) en uw neef A.B. (...) op dezelfde dag vermoord werden (CGVS 13/12/2011, p. 4, 7, 8, 9, 11). Later zou ook A. (...), een andere broer van R. (...) en A. (...), vergiftigd zijn toen hij zijn broers wilde begraven (CGVS 13/12/2011, p. 9).

U kon echter geen enkel begin van bewijs van deze overlijdens of de omstandigheden van de overlijdens voorleggen.

U stelde dat politiemensen van de GOVD na uw arrestatie nog langskwamen bij uw ouderlijk huis omdat ze op zoek waren naar u (CGVS 13/12/2011, p. 3, 4, 10). Ook van deze bezoeken kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Uw vrouw verklaarde dat uw neef Z. (...) verschillende schriftelijke convocaties ontving, voor het laatst in 2009 (CGVS vrouw 13/12/2011, p. 7). Van deze convocaties kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd. Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Uw internationaal paspoort, uw Russisch binnenlands paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon A. (...) bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet betwist worden.

De brief van T.T. (...) (inclusief bewijs van diens verblijfstitel) bevat de zeer beknopte verklaringen van uw kennis over uw problemen. Deze brief heeft een erg subjectief karakter. De auteur schrijft enkel in heel algemene bewoordingen over de problemen die u in de Russische Federatie zou gekend hebben. De steunbrief van Christian De Pestel bevat geen informatie over de problemen die u in de Russische Federatie zou gekend hebben.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, A.K. (...) (O.V.6.479.369), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van de asielaanvraag van T.T. (...) (O.V. 6.460.805), de broer van de vermoorde R.T. (...), besloot het Commissariaat-generaal tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Ik wil echter benadrukken dat ik deze asielaanvraag op basis van zijn persoonlijke verklaringen beoordeelde.

Aangaande de geheugenproblemen, medische problemen en psychologische problemen waar u melding van maakte (CGVS 28/2/2011, p. 5, 6, 7, 10, 11, 12, 16, 18, 19 en CGVS 13/12/2011, p. 2, 3, 4, 11, 12), moet ik het volgende aanstippen.

U legde in het kader van uw huidige asielaanvraag geen enkel bewijs of medisch attest voor waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen of psychologische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

De door u aangehaalde medische problemen, voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in de Russische Federatie, houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, A.K., luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst, bent geboren op 20 september 1962 te Urzhar (Kazakstan). Later woonde u in Ingoesjetië. U hebt 2 kinderen uit een vorig huwelijk. Uw zoon A. (...) verblijft in Frankrijk. Uw dochter L. (...) is vanuit Polen teruggekeerd naar Tsjetsjenië.

In 1997 werkte u enkele maanden voor Maschadov.

In 2002 of 2003 wilde u nieuwe documenten afhalen bij de autoriteiten in Urus-Martan (Tsjetsjenië) omdat u uw oude documenten vergat mee te nemen tijdens de bombardementen in Tsjetsjenië in 1994. U moest naar een bureau gaan en werd geslagen. U werd naar een andere plaats gebracht en vastgehouden. U werd ondervraagd door Russen. Uw broer kocht u vrij. Voor de geboorte van uw zoon in 2003 vond ook een huiszoeking plaats bij familieleden van u.

U en uw echtgenoot V.B. (...) (O.V.6.479.369) dienden op 27 december 2005 in Polen een asielaanvraag in.

Op 27 februari 2007 werd u, uw man en uw minderjarige zoon door Polen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U diende op 15 mei 2008 nogmaals een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten.

Op 28 mei 2008 werd voor u en uw minderjarige zoon door Polen de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Op 26 augustus 2009 dienden u en uw echtgenoot een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hierna werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek ingediend aan de Poolse autoriteiten.

Op 5 oktober 2009 stemden de Poolse autoriteiten in met dit overnameverzoek.

Op 28 januari 2010 werd u een bijlage 26 quater betekend.

U keerde echter niet terug naar Polen.

U vertrok vanuit België naar Oostenrijk waar u en uw echtgenoot een asielaanvraag indienden.

Na een verblijf van 3 maanden werden u en uw gezin gerepatrieerd vanuit Oostenrijk naar Polen. U verbleef ongeveer 2 weken bij uw zus.

Vervolgens reisden u en uw gezin naar Duitsland. U verbleef daar ongeveer 2 weken bij uw broer.

U noch uw man diende een asielaanvraag in bij de Duitse autoriteiten.

U reisde vanuit Duitsland naar Frankrijk, waar u en uw man een asielaanvraag indienden. Vanuit Frankrijk werd er een overnameverzoek ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Op 22 september 2010 werden u en uw gezin vanuit Frankrijk naar België teruggeleid.

Op 23 september 2010 dienden u en uw echtgenoot V.B. (...) (O.V.6.479.369) een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 maart 2011 besloot ik tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 mei 2011 werd deze beslissing ingetrokken.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de Belgische autoriteiten uw Russisch binnenlands paspoort voor."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, A.K., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land deels verliet omwille van de problemen van uw man (vragenlijst DVZ, 3.5).

In het kader van de asielaanvraag van uw man V.B. (...) (O.V.6.479.369) nam het Commissariaat-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarom kan het Commissariaat-generaal voor wat deze problemen betreft ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan het Commissariaat-generaal de beslissing van uw man V.B. (...) (O.V.6.479.369) nam, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

" Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Ingoesjети problemen heeft met de politie. Deze problemen ontstonden nadat u en een aantal kennissen werden opgepakt en zeven dagen werden vastgehouden.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste wordt uw verklaarde vrees ten aanzien van uw autoriteiten sterk ondermijnd door de démarches die zowel u als uw vrouw vlak voor uw vertrek uit uw land vrijwillig ondernamen om bij diezelfde autoriteiten allerlei officiële documenten te verkrijgen. Zo is het opvallend dat u nog kort voor uw vertrek uit uw land van herkomst niettemin een internationaal paspoort van de autoriteiten zou verkregen hebben. U verklaarde dat u uw internationaal paspoort voor uw vertrek naar Polen verkreeg. U stelde dat u hiervoor betaalde (CGVS 28/02/2011, p. 9).

Volgens de informatie op uw internationaal paspoort verkreeg u dit document op 27 oktober 2005, dus twee maanden voor uw vertrek naar Polen (CGVS 28/02/2011, p. 5). Volgens de informatie op het internationaal paspoort van uw vrouw, bleek zij dit document pas op 15 december 2005, dus enkele dagen voor jullie vertrek uit de Russische Federatie, verkregen te hebben. Het feit dat jullie zo kort voor jullie vertrek naar Polen nog een internationaal paspoort van de autoriteiten verkregen, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die jullie tegenover de autoriteiten zouden gekend hebben. Volgens de informatie op haar Russisch binnenlands paspoort verkreeg uw vrouw dit document op 16 juni 2005. Verder bleek dat uw vrouw haar registratieadres in juli 2005 liet wijzigen bij de autoriteiten (zie pagina 5 Russisch binnenlands paspoort vrouw). Tevens bleek dat jullie jullie huwelijk op 18 maart 2005 officieel lieten registreren bij de autoriteiten. Het feit dat jullie zo kort voor jullie vertrek naar Polen jullie huwelijk lieten registreren, en dat uw vrouw nog een Russisch binnenlands paspoort verkreeg en haar registratieadres liet wijzigen, doet eveneens ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die jullie tegenover de autoriteiten zouden gekend hebben. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Voorts legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het internationaal paspoort van uw vrouw. U stelde dat uw vrouw een internationaal paspoort had voor het vertrek. U verklaarde dat u dit document scheurde na een ruzie (CGVS 28/2/2011, p. 10). Uw vrouw verklaarde echter dat jullie zoon A. (...) haar internationaal paspoort in Polen in een kachel gooide (CGVS vrouw 28/2/2011, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde uw vrouw dat ze het niet wist en dat u misschien het paspoort verscheurde, maar dat zij het op die manier uitgelegd kreeg (CGVS vrouw 28/2/2011, p.

11). Hierdoor wordt deze tegenstrijdigheid niet opgeheven. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde uw vrouw dan weer dat u haar internationaal paspoort verscheurde (CGVS vrouw 13/12/2011, p. 8). Door deze tegenstrijdige verklaringen ontstaat het vermoeden dat uw vrouw haar Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asiinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop ze uit uw land vertrokken is of een eventuele terugkeer naar uw land (CGVS 13/12/2011, p. 10), verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder uitgehold.

Tijdens haar gehoor verklaarde uw vrouw trouwens dat ze over haar Pools reispaspoort zou beschikken. Ze ging ermee akkoord om dit document aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS vrouw 28/2/2011, p. 10). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen. Met betrekking tot uw internationaal paspoort verklaarde u dat u dit document voor uw vertrek naar Polen verkreeg en hiervoor betaalde. U stelde dat u uw internationaal paspoort niet persoonlijk afhaalde maar naar een bemiddelaar ging (CGVS 28/2/2011, p. 9). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat uw internationaal paspoort naar u werd gebracht. Hierna verklaarde u dat u het niet meer goed wist (CGVS 13/12/2011, p. 10). Ook uw vrouw verklaarde dat ze haar internationaal paspoort niet zelf afhaalde maar dat een mevrouw de paspoorten persoonlijk naar jullie bracht (CGVS vrouw 28/2/2011, p. 10).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt echter dat een internationaal paspoort in de Russische Federatie persoonlijk moet worden afgehaald. Deze omstandigheid doet verdere twijfel rijzen over de gegrondheid van de vervolgingsvrees die jullie tegenover de autoriteiten zouden gekend hebben. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt bovendien dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in de Russische Federatie gezocht worden (CGVS 13/12/2011, p. 10), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Ten tweede blijkt dat de periode tussen uw laatste problemen in de Russische Federatie en uw vlucht naar Polen opvallend lang was. U verklaarde dat u in 2000, 2001 of 2002 werd gearresteerd. U weet niet meer precies wanneer u werd opgepakt maar het was voor de geboorte van uw zoon in maart 2003 (CGVS 13/12/2011, p. 5 en 7). U stelde dat R. (...) en A.T. (...) en uw neef A.B. (...) in 2003 of 2004 werden vermoord. U verklaarde dat u hierdoor bang was, onderdook en u zich nadien genoodzaakt zag om te vluchten (CGVS 13/12/2011, p. 9). Pas eind 2005 verlieten jullie echter de Russische Federatie en dienden een asielaanvraag in in Polen (CGVS 28/2/2011, p. 5). U verklaarde deze lange wachtperiode door het feit dat u nog centen moest verzamelen, paspoorten nodig had en onderdook (CGVS 13/12/2011, p. 11). Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet echter ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Ten derde bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo stelde u dat er na uw vrijlating nog politiemensen naar uw ouderlijk huis kwamen. U wist echter niet hoe vaak ze kwamen en of het altijd dezelfde persoon was die langs kwam (CGVS 13/12/2011, p. 10). Verder stelde u dat u dikwijls met uw neef A. (...) en uw vriend R. (...) voeding naar Tsjetsjeense strijders in de bergen in Ingoesjetië bracht. U wist echter niet hoe deze strijders heetten, wie hun hoofd was en wat die Tsjetsjeense strijders in Ingoesjetië precies deden. U verklaarde dat u ook geen informatie over deze strijders vroeg (CGVS 13/12/2011, p. 8). Het is opvallend dat u hierover niet meer informatie kan geven, temeer aangezien het brengen van voedsel naar rebellen als een potentieel risicovolle activiteit kan aanzien worden.

Het is bovendien opmerkelijk dat u volstrekt geen informatie heeft over de huidige situatie van de twee andere mensen (A. (...) en S. (...)) die samen met u in de auto werden aangehouden. U stelde dat u deze twee mensen nooit meer zag. U verklaarde dat u zelfs niet probeerde om naar de twee personen te informeren (CGVS 13/12/2011, p. 9). Aangezien deze arrestatie het belangrijkste probleem was dat u zelf met de autoriteiten in uw land van herkomst kende, is het opvallend dat u geen interesse toont voor wat er met de andere twee gearresteerde personen verder gebeurde, temeer aangezien u na uw arrestatie nog enkele jaren in uw land van herkomst bleef wonen. Bovendien bleek dat u met S. (...) samen in een ruimte opgesloten zat bij uw arrestatie, waardoor ik kan verwachten dat u toch enigszins geïnteresseerd zou zijn in zijn verdere lot (CGVS 13/12/2011, p. 6). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten vierde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben (CGVS 13/12/2011, p. 7, 11). U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo stelde u dat R. (...) en A.T. (...) en uw neef A.B. (...) op dezelfde dag vermoord werden (CGVS 13/12/2011, p. 4, 7, 8, 9, 11). Later zou ook A. (...), een andere broer van R. (...) en A. (...), vergiftigd zijn toen hij zijn broers wilde begraven (CGVS 13/12/2011, p. 9). U kon echter geen enkel begin van bewijs van deze overlijdens of de omstandigheden van de overlijdens voorleggen. U stelde dat politiemensen van de GOVD na uw arrestatie nog langskwamen bij uw ouderlijk huis omdat ze op zoek waren naar u (CGVS 13/12/2011, p. 3, 4, 10). Ook van deze bezoeken kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. Uw vrouw verklaarde dat uw neef Z. (...) verschillende schriftelijke convocaties ontving, voor het laatst in 2009 (CGVS vrouw 13/12/2011, p. 7). Van deze convocaties kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw internationaal paspoort, uw Russisch binnenlands paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon A. (...) bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet betwist worden.

De brief van T.T. (...) (inclusief bewijs van diens verblijfstitel) bevat de zeer beknopte verklaringen van uw kennis over uw problemen. Deze brief heeft een erg subjectief karakter. De auteur schrijft enkel in heel algemene bewoordingen over de problemen die u in de Russische Federatie zou gekend hebben. De steunbrief van C.D.P. (...) bevat geen informatie over de problemen die u in de Russische Federatie zou gekend hebben.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, A.K. (...) (O.V.6.479.369), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van de asielaanvraag van T.T. (...) (O.V. 6.460.805), de broer van de vermoorde R.T. (...), besloot het Commissariaat-generaal tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ik wil echter benadrukken dat ik deze asielaanvraag op basis van zijn persoonlijke verklaringen beoordeelde.

Aangaande de geheugenproblemen, medische problemen en psychologische problemen waar u melding van maakte (CGVS 28/2/2011, p. 5, 6, 7, 10, 11, 12, 16, 18, 19 en CGVS 13/12/2011, p. 2, 3, 4, 11, 12), moet ik het volgende aanstippen. U legde in het kader van uw huidige asielaanvraag geen enkel bewijs of medisch attest voor waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen of psychologische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn. De door u aangehaalde medische problemen, voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in de Russische Federatie, houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de

burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet." Wat betreft uw persoonlijke problemen (de vasthouding na de aanvraag van documenten) bent u er evenmin in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig begin van bewijs voor te leggen waaruit blijkt dat u werd opgesloten toen u documenten wilde afhalen. Zo verklaarde u dat er een huiszoeking werd uitgevoerd bij familieleden van u omdat ze op zoek waren naar u. Ook zouden Russische ordediensten zijn langsgekomen (CGVS 13/12/2011, p. 6). U kon echter geen enkel begin van bewijs voorleggen met betrekking tot deze bezoeken of huiszoeking. U verklaarde dat u misschien op een bepaalde lijst zou staan, en daardoor problemen kreeg bij de aanvraag van uw documenten (CGVS 13/12/2011, p. 6). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag reeds sterk ondermijnd.

Verder stelde u dat uw broer u liet weten dat iemand van de ordediensten hem vertelde dat u niet kon terugkeren naar Rusland (CGVS 13/12/2011, p. 2 en 8). U wist echter niet met wie uw broer bij de ordediensten sprak (CGVS 13/12/2011, p. 8). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast.

Wat betreft uw werk voor M. (...) merk ik op dat u stelde dat u geen problemen kende tijdens de periode dat u voor hem werkte (CGVS 13/12/2011, p. 5-6). U beweerde dat u wel later problemen kreeg bij de aanvraag van uw nieuwe documenten. Het is echter weinig aannemelijk dat u in 2002 of 2003 plots problemen zou krijgen bij de aanvraag van documenten omdat u in 1997 enkele maanden voor M. (...) werkte. Bovendien verklaarde u dat u buiten de problemen met de aanvraag van uw nieuwe documenten nooit enig probleem kende omdat u voor M. (...) werkte (CGVS 13/12/2011, p. 6).

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Aangaande de geheugenproblemen, psychologische problemen en medische problemen waar u melding van maakte, moet ik aanstippen dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen, psychologische problemen of medische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS 28/2/2011, p. 3, 11; CGVS 13/12/2011, p. 2, 3). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven en in de beslissing van uw man vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, A.K., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoeker, V.B., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2. Artikel 48/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “*het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats*” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen invoeren of indien zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

De omstandigheid dat de verzoekers in een “veilig derde land” dan wel in een “eerste land van asiel” hebben verbleven of beschikken over een “reëel vestigingsalternatief”, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden immers geen grondslag in de interne regelgeving.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo de verzoekers in een ander land erkend werden als vluchteling, ze geen rechtstreeks belang kunnen doen gelden om hun asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij ze ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

Zo aan hen in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kunnen de verzoekers geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij ze ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat dat op 27 februari 2007 aan verzoeker, zijn vrouw en zijn zoon, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd.

Verzoekers bevestigen dit in hun verzoekschrift van 17 januari 2012 (zie nr. 3.4.1.).

Ze laten gelden dat (zie het verzoekschrift, nr. 3.5) omdat ze zich niet veilig voelden in Polen, ze dit land hebben verlaten en op 26 augustus 2009 asiel hebben aangevraagd in België.

Dienaangaande vermelden ze in hun verzoekschrift enkel nog dat verzoekster vaststelde dat haar woning in Polen in het oog werd gehouden vanuit een onbekende wagen en dat verzoeker door Kadyrov-gezinden werd geslagen.

2.4. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 17 januari 2012 een schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en een schending van het principe van de zorgvuldigheid.

Verzoekers laten vooreerst gelden dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan hun identiteit, herkomst, nationaliteit en activiteiten in de Russische Federatie.

Verder laten ze gelden dat ze een coherent relaas uiteengezet hebben met betrekking tot de vervolgingsvrees in de Russische Federatie.

Ze verwijzen naar de proceduredigids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en stellen dat het helemaal niet ongeloofwaardig is dat ze nog documenten hebben verkregen van de overheden.

Ze wijzen er op dat volgens de commissaris-generaal de situatie in Ingoesjetï complex blijft en er meldingen zijn van mensenrechtenschendingen, zoals gerichte aanslagen, wederrechtelijke executies, illegale arrestaties, vasthoudingen en foltering.

De vraag van de commissaris-generaal dat ze een begin van bewijs zouden voorleggen van hun problemen, is volgens verzoekers niet redelijk in het kader van de gekende illegale praktijken. Verzoekers verwijzen wederom naar de illegale arrestaties, vasthoudingen en ontvoeringen en vragen zich af hoe de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 9) “*met deze objectieve informatie in het*

achterhoofd redelijkerwijze [zou] kunnen eisen dat zwart-op-wit het bewijs wordt geleverd dat hij vastgehouden is?"

Verzoekers benadrukken dat ze nooit tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en dat ze nooit hebben ontkend dat zij een internationaal paspoort hadden.

Ze benadrukken dat ze er geen belang bij hadden om dit paspoort te doen 'verdwijnen' gezien de aflevering van dit reispaspoort blijkt uit het intern paspoort.

Ze wijzen er op dat volgens de "Guide des Procédures et Critères" heel omzichtig dient omgesprongen te worden met de bewijslast die op de kandidaat-vluchtelingen rust gezien het voor velen quasi onmogelijk is om bewijzen voor te leggen dat ze in hun land van herkomst vervolgingsproblemen kennen. Verzoekers stellen ook dat (zie het verzoekschrift, p. 9) *"Bovendien blijkt dat de bewijslast gedeeld wordt tussen zowel de kandidaat-aanvrager als de onderzoeksinstantie."*

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal ten onrechte de voorgelegde geschreven en getekende getuigenis van de erkende vluchteling T.T. afdoet als bondig en subjectief en laten gelden dat de commissaris-generaal ten onrechte T.T. ook niet heeft gehoord.

Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad en besluiten dat twijfel -omtrent de geloofwaardigheid- de commissaris-generaal niet mag ontslaan van de verplichting om de vrees voor vervolging ten gronde te onderzoeken.

Vervolgens verwijzen verzoekers naar een arrest van de Raad van State en voeren aan dat de commissaris-generaal zich in zijn beslissing, in weerwil dat de motivering van een beslissing draagkrachtig moet zijn, beperkt tot een reeks van veronderstellingen zonder deze te kaderen in de objectieve informatie waarover hij beschikt.

Verzoekers herhalen dat uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de situatie in Ingoesjetië uitermate complex is en deze informatie dan ook bevestigt dat verzoekers in de problemen kunnen komen. Verzoekers laten gelden (zie het verzoekschrift, p. 12) dat *"De Commissaris-generaal bewijst derhalve geenszins dat verzoekers problemen puur verzonnen is en niet kan kaderen in de objectieve informatie die er over Ingoesjetië bekend is."*

Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift een aantal *"Mensenrechtenrapporten over Ingoesjetië"* en benadrukken dat ze wel degelijk hebben aangetoond dat er vervolgingsproblemen bestaan in de Russische Federatie en in Ingoesjetië.

Volgens verzoekers hebben ze wel degelijk aangetoond dat zij een vervolgingsrisico lopen of minstens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ze vragen aan de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen of aan hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; minstens dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd en dient bijkomend onderzoek te worden bevolen.

2.5. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat geen afdwingbare rechtsregels zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten.

2.9. Waar verzoekers verder verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.10. Verzoekers schetsten in hun verzoekschrift meerdere keren de situatie in Ingoesjetië, verwijzen naar algemene rapporten en benadrukken de mensenrechtenschendingen aldaar, zoals gerichte aanslagen, wederrechtelijke executies, illegale arrestaties, vasthoudingen en foltering. De Raad merkt echter op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissingen op basis van een individueel onderzoek, terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas heeft besloten. Waar verzoekers in hun verzoekschrift laten gelden dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan hun identiteit, nationaliteit en activiteiten doen ze de waarheid geweld aan. Naast het feit dat de afwezigheid van twijfel omtrent identiteit en nationaliteit er niet toe kan leiden de status van vluchteling te erkennen, is de commissaris-generaal van oordeel dat het relaas van verzoekers ook omtrent hun activiteiten in hun land van herkomst, geen geloofwaardigheid verdient. Inderdaad werd vastgesteld dat verzoekers stappen ondernamen om bij de autoriteiten aldaar allerlei officiële documenten te bekomen, werd vastgesteld dat ze nog enkele dagen vóór hun vertrek naar Polen, een internationaal paspoort van de autoriteiten hebben verkregen én dat ze bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegden in verband met deze internationale paspoorten; werd vastgesteld dat verzoekers hun vlucht erg lang uitstelden; werd opgemerkt dat verzoekers vage verklaringen aflegden betreffende kernaspecten van hun asielrelaas -hoe vaak politiemensen naar hun huis kwamen, informatie over de Tsjetsjeense strijders die verzoeker zou geholpen hebben, over de huidige situatie van de twee personen die samen met verzoeker werden aangehouden-. Daarenboven konden verzoekers geen enkel begin van bewijs voorleggen van de beweerde problemen. Bovenstaande doet inderdaad ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van hun vervolgingsvrees.

Zo met de bewijslast inderdaad voorzichtig moet worden omgesprongen, kan -naast het ontbreken van bewijs- de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas trouwens niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. In geen geval treedt de Raad verzoekers bij waar deze in hun verzoekschrift (zie p. 9) aanvoeren dat *“Bovendien blijkt dat de bewijslast gedeeld wordt tussen zowel de kandidaat-aanvrager als de onderzoeksinstantie.”*

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

Verzoekers opwerping in hun verzoekschrift dat (zie p. 12) "*De Commissaris-generaal bewijst derhalve geenszins dat verzoekers problemen puur verzonnen is en niet kan kaderen in de objectieve informatie die er over Ingoesjetië bekend is.*", snijdt evenmin hout. Verzoekers keren de bewijslast om; het is niet aan de commissaris-generaal om te bewijzen dat de feiten onwaar zijn.

Waar verzoekers aanvoeren dat ze nooit tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd (zie het verzoekschrift, p. 9) en benadrukken dat ze er geen belang bij hadden om het paspoort te doen verdwijnen gezien de aflevering ervan eveneens uit het intern paspoort blijkt, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers wel degelijk tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het internationaal paspoort.

Zo verklaarde verzoeker dat zijn vrouw een internationaal paspoort had vóór het vertrek uit haar land, maar hij dit document verscheurde na een ruzie. Verzoekster verklaarde echter dat hun zoon haar internationaal paspoort in Polen in een kachel gooide.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde verzoekster dat zij het niet exact wist maar dat haar man misschien het paspoort verscheurde, maar dat zij het op die manier uitgelegd kreeg. Tijdens het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dan weer dat haar man haar internationaal paspoort verscheurde.

Door deze tegenstrijdige verklaringen kon de commissaris-generaal terecht vermoeden dat verzoekster haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit het land vertrokken is of een eventuele terugkeer naar het land verborgen te houden.

Waar verzoekers opwerpen dat de commissaris-generaal ten onrechte de voorgelegde geschreven en getekende getuigenis van de erkende vluchteling T.T. afdoet als bondig en subjectief, antwoordt de Raad dat verzoekers zich beperken tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijke manier van handelen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin ze evenwel in gebreke blijven.

De Raad benadrukt daarenboven dat van T.T., de broer van de vermoorde R.T., de vluchtelingenstatus enkel kon worden erkend op basis van zijn persoonlijke verklaringen.

In de bestreden beslissingen wordt aangaande de brief van T.T. -inclusief het bewijs van diens verblijfstitel- geheel terecht opgemerkt dat deze zeer beknopte verklaringen over de problemen van verzoekers bevat, een erg subjectief karakter heeft en de auteur zich slechts in zeer algemene bewoordingen uitdrukt over de problemen die verzoekers in de Russische Federatie zouden hebben gehad. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 27 januari 2012 opmerkt dat een dergelijk stuk de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers niet kan herstellen.

Vastgesteld wordt dat verzoekers in hun verzoekschrift voor het overige met geen woord reppen over de vastgestelde tegenstrijdigheden, leemten en vaagheden en ongeloofwaardigheden; deze blijven bijgevolg staande.

Uit wat voorafgaat blijkt dat het besluit dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is, gesteund is op vaststellingen en niet op veronderstellingen zoals verzoekers beweren.

Een ongeloofwaardig relaas moet inderdaad niet getoetst worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.12. Zo aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Polen, kunnen ze geen rechtstreeks belang doen gelden om hun vraag om subsidiaire bescherming van 26 augustus 2009 nog door de Belgische overheden te laten onderzoeken, tenzij ze ten aanzien van die Lidstaat een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

2.13. Verzoekers laten in hun verzoekschrift (zie nr. 3.5) dienaangaande gelden dat gezien ze zich niet veilig voelden in Polen, ze dit land hebben verlaten en op 26 augustus 2009 asiel hebben aangevraagd in België.

Daaromtrent vermelden ze in hun verzoekschrift enkel nog dat verzoekster vaststelde dat haar woning in Polen in het oog werd gehouden vanuit een onbekende wagen en dat verzoeker door Kadyrov-gezinden werd geslagen.

Uit de verhoorverslagen van 28 februari (I) en 13 december 2011 (II) van verzoeker blijkt dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal gewag maakte "*dat het gevaarlijk was om daar -bedoeld wordt Polen- te blijven*" (zie I, p. 6), dat hij aldaar "*problemen had met Tsjetsjenen die hij niet kent en voor de eerste maal zag*" (p. I, 14, 15), dat "hij zich onveilig voelde in Polen" (II, p. 4), dat "ze hem in Polen kunnen vinden" (II, p. 11); dat verzoekster verklaarde dat "*Polen haar niet meer wilde ontvangen*" (zie I, p. 9) en geeft als uitleg, naast het feit dat "*zij het niet kan begrijpen, dat de Kadyrovtsy aan de macht zijn*" en dat "*bovendien de regering nu vervangen is en ze ons niet meer willen ontvangen*" en verwijst naar een vrouw die werkte in een instelling en vergezeld was van haar neef die voor de Kadyrovtsy werkte en haar man heeft geslagen (zie I, p. 9); dat verzoekster verklaarde dat "*iedereen van ons kreeg problemen in Polen en daarom verlieten we Polen toen Kadyrovtsi Polen begonnen te zoeken*" (zie II, p. 3).

2.14. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat tegen de voorgehouden dreiging in Polen, geen enkele bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten aldaar (zie de verhoorverslagen, I. p. 15, 16, 17, 18). Het blijkt dat zijn vertrek uit Polen (zie verhoorverslag I, p. 19) vooral ingegeven was door de schamele levensomstandigheden.

Er zijn geen redenen voorhanden om van verzoekers de vluchtelingenstatus te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen ten overstaan van Polen.

2.15. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.16. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal zijn beslissingen op een zorgvuldig wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor twee verhoren, dat zij tijdens deze verhoren op 28 februari en 13 december 2011, in bijzijn van hun advocaat de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad besluit dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE